

Wiek Patriarchów

Początek drugiej dyspensacji

A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy. Wszak jej zawdzięczają przodkowie chlubne świadectwo – Hebr. 11:1-2.

Gdy „świat ówczesny” (2 Piotr 3:6) dobiegł do końca, Bóg rozpoczął współpracę z jednostkami, które mu wiernie służyły. Chodzi tu o Noego, Sema, Abrahama, Izaaka i Jakuba. Ten okres zwany wiekiem patriarchów zakończył się śmiercią Jakuba, po którym to wydarzeniu Boża współpraca dotyczyła wyłącznie narodu żydowskiego: „Tylko o was zatroszczyłem się spośród wszystkich pokoleń ziemi” (Amos. 3:2). Większość wydarzeń jaka miała miejsce z udziałem patriarchów, obrazowała znacznie większe wydarzenia jakie wówczas należały do przyszłości. Przykładowo, Jezus porównuje świat za dni Noego do czasów swej drugiej obecności: „Bo jak w dniach owych przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali, aż do tego dnia, gdy Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli się, że nastał potop i zmiotł wszystkich, tak będzie i z przyjściem Syna Człowieczego” (Mat. 24:38-39).

Gdy Bóg stworzył ludzi na swoje podobieństwo, pobłogosławił im i dał ziemię we władanie (1 Moj. 1:27,28). Wszystko co im Bóg zalecił aby czynili, sprowadzało się do nie spożywania owocu z jednego drzewa w ogrodzie. Chociaż nie zostało to nigdzie wyraźnie powiedziane, jasną konsekwencją tego przykazania jest to, że gdyby zostało ono zrealizowane, wówczas człowiek nigdy by nie umarł. Jednakże najpierw Ewa, a potem również i Adam zjedli zakazany owoc, w wyniku czego stracili błogosławieństwa i władzę otrzymaną od Boga; wkrótce potem spotkała ich śmierć. Wydarzenia jakie miały miejsce w tym okresie obejmującym siedemnaście stuleci, zostały opisane w poprzednim artykule.

Kilkaset lat po potopie, Bóg wszedł w wyjątkową relację z potomkiem Sema, syna Noego. Człowiek ten nazywał się Abram, a jego imię zostało później zmienione na Abraham. Oto słowa, jakie wypowiedział do niego Bóg: „Wyjdź z ziemi swojej i od rodziny swojej, i z domu ojca swego do ziemi, którą ci wskażę” (1 Moj. 12:1). Abram usłuchał i okazał się posłuszny. Wiele lat później apostoł pisząc o wspaniałych przykładach wiary i posłuszeństwa, stwierdził: „Przez wiarę usłuchał Abraham, gdy został powołany, aby pójść na miejsce, które miał wziąć w dziedzictwo, i wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie. Przez wiarę osiedlił się jako cudzoziemiec w ziemi obiecanej na obczyźnie, zamieszkałszy pod namiotami z Izaakiem i Jakubem, współdziedzicami te-

jże obietnicy” (Hebr. 11:8-9).

Ponieważ Abraham był gotów poświęcić swe najdroższe dobro i ofiarować swego jedyne go syna, dana mu została przez Boga znamienna obietnica: „Będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Moj. 22:17-18).

Bóg powtórzył tę samą obietnicę synowi Abrahama, Izaakowi, oraz jego wnukowi, Jakubowi: „Pamięta wiecznie o przymierzu swoim, o słowie, które dał tysiącnym pokoleniom, o przymierzu, które zawarł z Abrahamem, i o przysiędze swej dla Izaaka. Ustanowił je dla Jakuba jako prawo, dla Izraela jako przymierze wieczne” (Ps. 105:8-10).

A zatem to właśnie w okresie wieku patriarchów, w historii życia Abrahama, możemy znaleźć pierwszą wyraźną obietnicę błogosławienia wszystkich rodzajów ziemi. Obietnica ta była powtórzona gdy Abraham, obrazujący samego niebieskiego Ojca, złożył w ofierze swego syna: „Przysiągłem na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedyne go syna swego, będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” (1 Moj. 22:16-18).

Izaak był ziemskim „nasieniem Abrahama”. Jednakże apostoł Paweł wyjaśnia, że potomstwo które przyniesie całej ludzkości ogrom błogosławieństw, to coś więcej niż tylko jedna ludzka istota: „Otóż, obietnice dane były Abrahamowi i potomkowi jego. Pismo nie mówi: I potomkom – jako o wielu, lecz jako o jednym: I potomkowi twemu, a tym jest Chrystus” (Gal. 3:16).

Kim zatem są dzieci Abrahama? „Z tego możecie poznać, że ci, którzy są z wiary, są synami Abrahama. (...) A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” (Gal. 3:7,29).

Bóg obiecał Abrahamowi, że 1) rozmnoży jego potomstwo jak gwiazdy na niebie oraz 2) piasek na brzegu morza (1 Moj. 22:17). Zwróćmy uwagę, że jest tutaj mowa o dwóch rodzajach potomstwa. Wymienieni są ci, którzy porównaniu są do gwiazd – dzieci wiary, odani naśladowcy jednorodzone go syna Bożego, Jezusa,

którzy staną się jak gwiazdy na niebie. Będą również i tacy, którzy porównani zostali do piasku - Boże ziemskie dzieci, włączając w to wszystkich tych, którzy powrócą do życia w zmartwychwstaniu od umarłych, w tym Adama, Ewę i całe ich potomstwo.

Sara, Hagar i Rebeka

Żona Abrahama, Sara, oraz jego konkubina, Hagar, są opisane przez Św. Pawła jako typy, albo obrazy przymierzy: „Napisane jest bowiem, że Abraham miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, ten zaś, który był z wolnej, na podstawie obietnicy. A to jest powiedziane obrazowo: oznaczają one dwa przymierza, jedno z góry Synaj, które rodzi w niewolę, a jest nim Hagar. Hagar jest to góra Synaj w Arabii; odpowiada ona teraźniejszemu Jeruzalem, gdyż jest w niewoli razem z dziećmi swymi. Jeruzalem zaś, które jest w górze, jest wolne i ono jest matką naszą” (Gal. 4:22-26).

Apostoł naucza, że Sara wyobraża przymierze, zaś jej syn, Izaak, przedstawia potomstwo które będzie błogosławiło świat: Chrystusa i jego Oblubienicę, Kościół. Hagar przedstawia inne przymierze natomiast jej syn, Ismael, przedstawia cielesny Izrael zniewolony przez Zakon.

Po śmierci Sary, gdy nadszedł czas aby znaleźć Izaakowi małżonkę, Abraham wysłał swego zaufanego sługę do swego rodzinnego kraju, pouczając go: „nie weźmiesz żony dla syna mojego spośród córek Kananejczyków, wśród których mieszkam, lecz pójdziesz do ojczyzny mojej i do rodziny mojej i weźmiesz żonę dla syna mojego Izaaka” (1 Moj. 24:3-4).

W rozlicznych szczegółach spotkania sługi z Rebeką przy studni oraz z jej rodziną, możemy zauważyć wspaniały obraz sposobu w jaki Duch Święty wysłany przez Boga znajduje Oblubienicę dla pozaobrazowego „Izaaka”, samego Chrystusa. Rebeka rychło zgodziła się opuścić swą rodzinę i swój dom, wybierając przyszłość jedynie opisaną jej przez sługę. Wybiera ona drogę wiary i otrzymuje w zamian wiele błogosławieństw.

Po jakimś czasie, Rebeka powiła dwóch synów: starszego, Ezawa i młodszego, Jakuba. Jednakże zanim dzieci te przyszły na świat, Bóg powiedział jej: „Dwa narody są w łonie twoim i dwa ludy wywiodą się z żywota twego. Jeden naród będzie miał przewagę nad drugim, starszy będzie służył młodszemu” (1 Moj. 25:23).

Gdy jej dzieci osiągnęły wiek prawdopodobnie dwudziestu kilku lat, pewnego razu Ezaw wygłodniały wrócił z polowania. Poprosił Jakuba o strawę którą ten przyrządził, lecz Jakub chciał ją „sprzedać” w zamian za prawo pierworodztwa jakie przysługiwało Ezawowi. „A

Ezaw rzekł: Oto jestem bliski śmierci, na cóż mi więc pierworodztwo? Jakub rzekł: Przysięgnij mi wpierw. I przysiągł mu, i sprzedał pierworodztwo swoje Jakubowi” (1 Moj. 25:32-33). W wydarzeniu tym Jakub wyobraża Izrael duchowy, zaś Ezaw Izrael cielesny.

Na kartach Nowego Testamentu przykład Ezawa stanowi ważną lekcję dla Chrześcijan: „Żeby nikt nie był rozpustny lub lekkomyślny jak Ezaw, który za jedną potrawę sprzedał pierworodztwo swoje. A wiecie, że potem, gdy chciał otrzymać błogosławieństwo, został odrzucony, nie uzyskał bowiem zmiany swego położenia, chociaż o nią ze łzami zabiegał” (Hebr. 12:16-17).

Bóg błogosławił Jakubowi i został on ojcem dwunastu synów. Synowie ci byli praojcami narodu Izraelskiego; w Księdze Objawiania są oni również symbolami powołanych, którzy staną się Oblubienicą Chrystusową: „Nie wyrządzajcie szkody ani ziemi, ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opatrzymy pieczęcią sług Boga naszego na czołach ich. I usłyszałem liczbę tych, których opatrzone pieczęcią: sto czterdzieści cztery tysiące opieczetowanych ze wszystkich plemion izraelskich” (Obj. 7:3-4). Kolejne wersety precyzują, że z każdego plemienia miało pochodzić po dwanaście tysięcy. Plemiona te w symboliczny sposób wyobrażają zarówno Żydów, jak i pogan; wszystkich tych, którzy na swych czołach mają wyryte imię swego Ojca (Obj. 14:1). Wiek Patriarchów, okres w którym Bóg wchodził w relacje jedynie z nielicznymi jednostkami, poprzedza Wiek Żydowski, kiedy to Bóg współdziałał z jednym narodem. Po wieku Żydowskim nastaje z kolei Wiek Ewangelii, kiedy to Bóg pracuje ze wszystkimi narodami. Na kartach historii opisującej Wiek Patriarchów możemy zauważyć wiele typów, które pokazują to, co się stanie w przyszłości. Studiując koleje życia ludzi którzy żyli w tamtym czasie możemy zauważyć, jak ogromną wagę przywiązuje Bóg do wiary. Apostoł wyraził to takimi słowami: „A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy. Wszak jej zawdzięczają przodkowie chlubne świadectwo” (Hebr. 11:1-2).

Wszyscy ci ludzie którzy wiernie służyli Bogu, nie otrzymali obiecanych błogosławieństw za czasów swego życia. Śpią oni nadal snem śmierci, czekając na dzień wzbudzenia z martwych, kiedy to zajmą należne im miejsce jako ziemscy przedstawiciele niebieskiego królestwa Chrystusowego: „A wszyscy ci, choć dla swej wiary zdobyli chlubne świadectwo, nie otrzymali tego, co głosiła obietnica, ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas” (Hebr. 11:39-40).

Jakże wspaniała przyszłość przewidziana jest dla tych, którzy miłują Boga! (Rzym. 8:28).

J. Udhaya Kumar